

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NØRRE ØRSLEV UNGDOMSSKOLE
1963

Statens pædagogiske Studiesamling
København

NØRRE ØRSLEV UNGDOMSSKOLE

Årsskrift 1963

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Statens pædagogiske Studiesamling
København

Mit morbærtræ

Jeg ved et vældigt morbærtræ
med kronen fuld af bær.

Og jeg spørger: — Hør du morbærtræ,
sig, — hvorfor står du der?

Men det svarer ej, mit morbærtræ
— kun kronen nynner fint.

Og det er, som om det smiler blidt
ad dette og ad hint.

Nå ja, så lad mig male dig,
mit morbærtræ, i ord!

Og det nynner bare videre
og svarer ikke spor.

Så maler jeg mit morbærtræ
på bunker af papir,
til det står strunkt og dejligt
som et mosklædt, flot gevir.

Men alligevel: der mangler et
og andet ved mit træ
trods stammens grå livagtighed
og kronens svale læ.

Trods al dets fine velskabthed
her på mit staffeli,
der mangler kronens sagte nyn
og duft af krydderi.

Og nu ved jeg, slemme morbærtræ,
hvorfor du gro'de der
med stamme, grene, kronehæng
og kryddertunge bær.

Din duft vil spotte grænsen for
en skrøbelig forstand,
— din nynnen blidt fortælle om
de ting, jeg ikke kan.

Nis Petersen.

Prædiken i Nørre Ørslev kirke den 5. maj 1963

— Jesus mærkede, at de ville spørge ham, og han sagde til dem: »I taler indbyrdes om, at jeg sagde de ord: Om en liden stund skal I ikke se mig, og atter om en liden stund skal I se mig. Sandelig siger jeg jer, I skal græde og klage, men verden skal glæde sig; I skal sørge, men jeres sorg skal vendes til glæde. Når kvinden føder, sørger hun, fordi hendes time er kommet; men når hun har født barnet, tænker hun ikke mere på, hvad hun har lidt, af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glædes, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.«

Sorg er til glæde vendt, klagen endt — sådan havde disciplene vel tænkt sig, det skulle være, nu, da de havde fundet den, der kunne forvandle al sorg til glæde, vende død til liv. Og så sagde vor Herre, at de skulle få gråd.

Men glæde siden.

Det er et spørgsmål, hvor meget det betyder for os med et løfte forude, og det er et spørgsmål, hvor vidt vi i det hele taget er i stand til at leve i en forventning til Gud, når vi dog stadig skal leve — og derfor også opleve forventningen — i vor egen virkeligheds verden. Det vil sige, her, hvor vi er, og som dem, vi er.

Måske var det derfor, Jesus brugte det billede med den vorde mor, der føder sit barn — og glemmer al sorg. Så virkelig er ingen anden forventning, og så virkelig skulle hans genkomst ske.

Virkeligheden, som han dengang talte om, har vi nu i hans ord og i hans altid dækkede nadverbord. Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hunge, og den, som tror på mig, skal aldrig tørste. At komme til ham og at tro på hans ord, det er forudsætningen for, at vi kan fyldes med liv.

Forudsætningen er vores; ikke hans. Han er livets brød. Det er os, der skal vælge at tage imod det. Valget er vort.

Vi glemmer tilsyneladende let den forudsætning. Og dog er det en erfaring for os allesammen, at det liv, vi lader hånt om, mister sin kraft. Det dør simpelthen. Det gælder i menneskelivet, og det gælder i folkelivet. Det gælder i hele den verden, vi kender, og meget af vor digtning handler derom. Temaet går igen og igen: to mennesker mødes, og livet bliver nyt. De vil sammen opleve al verdens rigdom. Så går årene, og til sidst er der ikke andet end dem selv tilbage. Du glemte at leve mig — sådan siger dagene, en efter en; du glemte at høre efter fuglesangen; du glemte at se ud på solnedgangen; du glemte at lytte til andres ord. Og du glemte også at sige noget selv. De glemte ords tavshed er dyb og øde, bag dem og om dem er tomhedens susen, og tomheden hvisker ikke med noget, ikke med glæde, ikke med sorger, ikke med noget, der kommer mennesker ved. Ordene kunne godt have været sagt uden at siges, men de skulle have været der, have ligget i luften, have hvisket i tavsheden, have bygget dages indhold op. To ældede mennesker sidder og ser ud i stuen, forbi hinanden og uden om, for ikke at møde sin egen tomhed i det andet menneskes tomme blik. Temaet går igen og igen. Det liv, vi lader hånt om, mister sin kraft. Og de ikke-nedtrådte stier mellem mennesker vokser og bliver til tjørnekrat. Umulige for os at trænge igennem.

Sådan gælder det også om folkets liv. Der er i øjeblikket en udbredt sortsynsfornemmelse og en lammende følelse af egen afmægtighed indenfor hele det folkelige liv. I hvert fald indenfor det folkeliv, der her i Danmark er Grundtvigs arv, det vil sige præget af ham og hans tanker om det. Sortsynet er blandet med selvbeprejdelse: har vi, som var kirkens og skolens folk (for det folkelige og det kristelige skulle jo have gået hånd i hånd; det er ikke det samme, men det skulle have fulgtes ad) har vi, som var valgmenighederne og højskolens elever, har vi da svigtet så helt totalt? Har vi slet ikke magtet at leve nogenting — eller har vi levet det allesammen ud, så der ikke er andet end skallerne tilbage? De skaller, som nu bliver fejlet overbord, og heller ikke fortjener andet, hvis kærnen indeni har tabt sin smag. Det liv, vi lader hånt om, mister sin kraft. Den sang, der ikke bliver sunget, dør.

Men dan sang, der bliver sunget bare som vane, dør også af sig selv. Og vi har jo sunget det samme tit, på den samme melodi og i den samme kreds. Under den absolut samme forudsætning. Sunget om sognets og samfundets frihed; folkets og landets og menneskets fred. Eller fredelighed. Man kan også godt lade hånt om livet ved at leve det som en selvfølgelighed.

Det var den selvfølgelighed for det danske, der brødes, da tyskerne rullede ind i landet — og for nogen mennesker blev livet nyt.

Det krævede straks, at de satte det ind.

Francis Bull fortæller i sine erindringer fra Grini om en gammel norsk folkeskolelærer, der sagde til en yngre kollega, da de begge var blevet arresteret af Gestapo: »Tror du, vi bliver skudt, dersom vi siger nej til at gå ind i den national-socialistiske lærerorganisation? Tør du tage klart parti her?« Den anden svarede: »Jeg tør ikke kalde mig nogen særlig modig mand. Jeg ved bare, at der er een ting jeg absolut ikke tør. Jeg tør ikke komme hjem og risikere, at min datter, som nu er fjorten år, skulle se på mig og sige: Men far — har du svigtet? Det tør jeg ikke.«

Svigte kan vi på så mange måder. Også ved at leve sådan i det daglige, at livet ingenting bliver værd. Eller vel snarere: at leve sådan i det daglige, at der ikke er noget, som er alting værd. Det er vist oplevelsen af det sidste, der er mest katastrofalt for dem, der vokser op og arver — i frihed — erindringen om livet, som levedes frit. Med åbne døre til menneskeliv og folkeliv. Og også med åbne døre mod Gud.

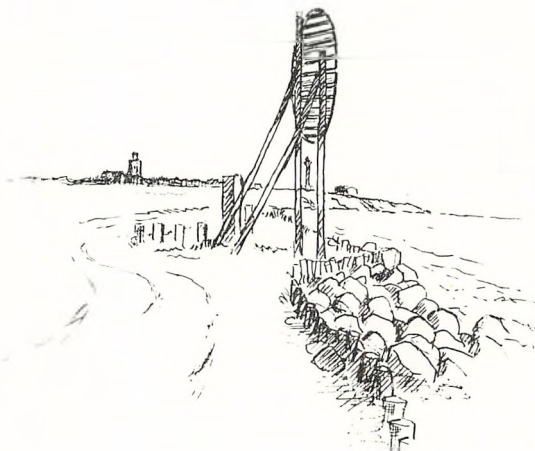
De åbne døre er vor Herres ord. Når han siger om sig selv: Jeg er vejen og sandheden og livet, så ligger der deri, at vi ikke har nogen anden mulighed for et møde med Gud end det møde, der er i Jesu ord og det, som han selv har knyttet til ordene: hans dåb og hans nadverbord. I dåben og nadveren møder Gud os. Vi kan ikke og skal ikke komme til mødet med noget som helst andet end tillid og tro. Det er en underlig tanke, som jeg aldrig har forstået og vist efterhånden forstår mindre og mindre, at man gør sig til herre over nadveren selv ved at vælge de gange, man føler sig værdig, eller ved at vælge de gange, man føler sig trængt — af sorg og sygdom, af bekymring og usikkerhed. Måske også ved at vælge, de gange, det antal gange, der synes at være gammel skik fra syv eller otte slægtled tilbage, da rationalismen slog kirkegængerens frihed i stykker og indførte skudsmålhbøger i stedet.

I vore dage er gudstjenesten det frieste af alt, og altergangen ville også være det, hvis menigheden gav hinanden den frihed at samles om det, som vor Herre har sagt: drik alle deraf. I den fælles modtagelse af Jesu indbydelse ville den enkelte være fri. Fri og rolig i fælles lydighed. Indbydelsen er jo ikke vor egen. Det er derimod vor egen beslutning, vi tager, når vi skalter og valter med vor Herres bord, som om det er os, der ved mest besked, med os selv og med Gud. Vi ved ingen ting. Vi kan bare

høre vor Herres ord. Hans ord er en befaling; men de er også en indbydelse, og indbydelsen er den eneste værdighed, vi har. At komme så tit, som hans indbydelse lyder, er den eneste måde, vi kan være værdige på.

Vor herres ord mister aldrig sin kraft. Men når vi lader hånt om de gaver, han giver os, så kan de ikke styrke os i liv og død. Der skal måske mod til at tage klart standpunkt her. Men det kan jo også hænde, at vi må sige til os selv: Jeg ved bare, at der er een ting, jeg absolut ikke tør. Jeg tør ikke svigte den tro, jeg er døbt på. Jeg tør ikke gå på min egen vej. Jeg tør ikke gå på nogen anden vej end h a n s.

Solvejg Bording.

Min vej til bogen

Det er et stort og ufortjent gode at vokse op i et hjem, hvor læsning af lødig litteratur er omtrent lige så vigtigt og selvfølgelig som dagligt brød. Det fører meget med sig. Der bliver hver dag noget at tale sammen om udover økonomien, arbejdet, politikken og alverdens fortrædeligheder. Der bliver ligesom højt til loftet og vidt til væggene, selv om stuerne er små og lave. Der bliver udsyn. Og der får fantasien vinger og følelserne næring. Det indre menneske lever.

Hvilken fattigdom bliver ikke påtvunget det barn, der vokser op i et hjem, hvor bogen er lukket eller slet ikke findes. Da er hjemmet i denne henseende fattigt, selv om det er rigt udstyret med møbler, tæpper og andet materiel for nydelsen og behageligheden befordrende udstyr.

Og de hjem findes endnu. Det er let at finde unge mennesker, der ikke har læst andet end det, de i skolen blev tvunget til at læse. At mennesker kan læse af lyst og af hunger efter at møde verden og livet på anden måde end den nærværende og rent håndgribelige, forstår de ikke. De kender ofte en traktor eller et bilmærke på lang afstand, men de aner ikke, hvem der har skrevet »Den grimme Ælling«, og »Gøngehøvdingen« er for dem en ukendt person. Bogens verden er for dem et lukket rige.

Og hvor bogen er lukket, er den mundtlige fortælling i regelen død. De to ting, den åbne bog og den levende mundtlige fortælling, hører nemlig ofte sammen. Og hvor de er i funktion, »skinner en sol i lys og løn«, for der har ånden »mund og mæle«.

* * *

Det lille hjem på landet var en verden for sig selv. Når vintermørket dominerede den største del af døgnet, var det som en lukket fæstning. Et svagt lys bag trækgardinet gloede ud i natten fra et par smårudede vinduer. Det var tegnet på livet inden døre. Men hvor var der ro i de gamle stuer, hvor man ikke kendte til radio

og fjernsyn eller tom selskabelighed. Aften efter aften sad man omkring bordet med petroleumlampen hele den lange vinter. Det kunne blive til megen læsning. Og hvad var det ikke for nærende læsning, der blev budt på i ens barndom omkring århundredskiftet, anderledes kernekost end meget af den farvestrålende tryksagsflom, der i dag vælter ud over landet, hvor kulørt billedstads fylder så meget, fordi den form for »litteratur« ikke kræver arbejde af vor tids fortravlede mennesker.

Der fortælles om vidunderbørn, der får lært at læse, uden at nogen ved, hvordan det går til. Men det er de få, der slipper så let. For de fleste kræver det møje at »gætte« sig til, hvad bogstaverne skal udtrykke. Men stor var glæden, da det en dag gik op for én, at nu kunne man læse. Det skete ved syvårsalderen, og på den tid var det en lykkelig regel, at forældrene selv tog sig af at lære børnene læsekunsten, før skolegangen begyndte. Der var på den tid intet, der hed »læse-let-bøger«, så det var ikke mærkeligt, at arbejdet krævede sved. Men besværlighederne blev overvundet også da, undertiden med godt humør. En dag kunne man hakke sig gennem små stykker i avisen, mens ens mor havde travlt med at bøde tøj og stoppe strømper. Så var der ikke langt til den opgave at give sig i lag med bogen.

Her havde mit hjem et skatkammer at øse af, takket være de to gode ugeblade »Husvennen« og »Frem« og de bøger, som i forbindelse med bladene kom holderne i hænde. »Husvennen« begyndte at udkomme allerede i 1873. Det havde min far abonneret på i nogle år, og han må have skønnet, at her var gode ting, der var værd at bevare, for han lod bladene indbinde. Det var disse blade, der for længst var ophørt med at udkomme, der i barndommen blev min første bogskat. Her var skribenterne især de såkaldte skolelærerforfattere, og jeg lærte tidligt navne som C. A. Thyregod, Anton Nielsen og Zakarias Nielsen at kende. Deres fortællinger i »Husvennen« var skrevet med henblik på voksne læsere, men de var så jævne og livsnære, at børn udmærket kunne forstå og følge indholdet. Og disse historier vakte appetit, der efterhånden voksede til hunger, et begær, som det lille sognebibliotek dog kunne stille. Med træsko på fødderne og skoletasken over skulderen var vi nogle få drenge, der mødte frem, når udlånet havde åbent. Og aldrig havde skoletasken rummet rigere indhold, end da den blev pakket med Tyregods og Zakarias Nielsens bøger. Der var læsning til mange aftener.

Midt i dette boglige vellevned blev ugebladet »Frem« en ny rigdomskilde, som man tyede til, når dagens syssel var endt. Der

var blandt familiemedlemmerne kappestrid om at blive den første, der dukkede ned i hvert nyt nummer, som postbudet bragte over hjemmets tærskel. Men især var dog de bøger, som fulgte med bladene, en kilde til ny viden og glæde, en kilde, som både voksne og børn sugede næring af.

Og hvad var det ikke for bøger, dette ugeblad formåede at bringe sine holdere. Jeg nævner Dickens »Oliver Twist«, Oehlen-schlägers »Aladdin«, Drachmanns »I Storm og Stille«, Zakarias Nielsens »Mågen« som nogle af dem, jeg bedst husker.

Men der kom andet end skønlitteratur. Holderne modtog også en række oplysende bøger, hvori der var viden at finde fra mange forskellige områder. Her fulgte man i fantasien med største undren klodernes gang i himmelrummet under dr. phil. Poul Heegaards ledelse. Man blev ført til læren om naturlivene gennem professor Ellingers fortrinlige fremstilling af fysikken. Og endelig må nævnes de store historiske værker og den poetiske topografiske beskrivelse af hele landet i »Danmarks Land«. Med stille glæde tog man turen fra Skagen til Gedser, endnu før ens fod havde overskredet den næreste hjemegn. Tekst og billeder aftegnede landet og folket med en sådan klarhed og skønhed, at indtrykket aldrig siden fordunkledes.

Nogle af disse bøger blev en del af den arv, der fra det lille hjem faldt i min lod. De har fulgt mig gennem livet, var med de gange, der holdtes flyttedag og står stadig på mine hylder. Flere af dem har været mig til stor nytte, især i ungdomstiden. Det gælder ikke mindst den fortræffelige illustrerede »Dansk Retskrivnings- og Fremmedordbog«. Men ikke mindre udbytte fik den unge ved læsning af digterværker, som de allerede nævnte og flere til.

Og gælder det i erkendelsens verden, at »hvad der i ungdommen nemmes, det ej i alderdommen glemmes«, så er det lige så uomstødeligt, at den, der tidligt fik foden inden for i digtningens rige, vil livet igennem søge til bogen. Poesiens væld kan aldrig ud-tørres, når menneskene blot vil drikke deraf. Det springer også i dag midt i bogflommen, det gælder blot om, at nutidsmennesker kan finde den rene kilde i den brogede strøm, hvor farverigdom og blændværk breder sig over al måde. Og det gælder dernæst om, at mennesker kan finde en fredfyldt helle i tilværelsens støj og storm, et sted, hvor sjælen kan hengive sig til fordybelse i digterværket.

Valget var næppe så svært for et halvt århundrede siden, reklamen for det negative var ikke så pågående. Ja, jeg vil tro, at det mere lødige i bogverdenen havde lettere vilkår at gøre sig

gældende under, og det havde dermed større mulighed for at nå ud til forholdsvis mange.

Men var valget lettere før i tiden, så var de ydre forhold i langt højere grad befordrende for læsning af lødig litteratur. Mennesker blev dengang ikke overvældet af flimrende indtryk fra hele den larmende verden, og der var ikke meget, der drog bort fra det stille hjem, især ikke på landet.

Derfor kan der nok være nogen grund til ængstelse, når man tænker på fremtiden med hensyn til forholdet mellem mennesket og bogen. Er der i dag tid til fordybelse i litteraturen? Er der ro dertil? Har mennesket forståelse af digterværkets værdi, så det nødvendigvis må dele med barnet?

Det gælder næring til det indre menneske, og den er lige så påkrævet som vitaminer til kroppen, om helhed og harmoni skal præge udviklingen.

A. Th. Geertsen.

Tak for samvær under vor rejse til Falster med sommermødet den 28. juli som centrum og en særlig hilsen til venner og kendinge, især de af vore tidligere elever, der endnu er trofaste mod skolen gennem elevforeningen.

Rigmor og A. Th. Geertsen.

Farvel til sommerpigerne

Fra afslutningen på sommerskolen 1963.

Vort samarbejde er nu slut. Gennem den tid, vi har været sammen, har vi fået kendskab til hinanden. Da I kom her for 5 måneder siden, var I ukendte for os, som vi var ukendte for jer.

De indtryk, vi fik af jer til at begynde med, byggede på jeres udseende, på det ydre I viste frem. Nu, fem måneder efter, er vi anderledes stillet. Det indtryk, vi nu har af jer, bygger på et langt bedre grundlag. Vi ved nu noget om, hvad der bor i hver enkelt af jer. Vi ved, at der i jer, som i alle mennesker bor noget godt og noget mindre godt. — Vort mål med vort arbejde med jer her i sommer har været at fremme det bedste i jer. Hvad I har gjort, der var forkert, har vi påtalt. Og hvad I har gjort, der var godt og rigtigt, har vi rost jer for.

Når I rejser herfra, følges I af vore ønsker om, at det må gå jer godt. Men disse vore ønsker er parret med bekymring. Vi ved, at I endnu er unge, og at I endnu ikke er færdigdannede. Og alt, hvad I møder, vil være med til at præge jer i den ungdom, I næsten lige er begyndt på.

På mange måder lever vi i et samfund, der er særdeles godt. Ingenting før er der tilbudt menneskene så mange goder som i dag.

For nogen tid siden var vi ude at se museet i Nykøbing og fik på en særdeles god måde fortalt om, hvad vi så. De gamle redskaber så vi, både fra mark og fra køkken. Vi så fint malede træpaneler, der var hentet fra et gammelt hus her på Falster, og fik at vide, at det var simpelt hen nødvendigt at have sådanne paneler, da murene i de gamle huse var så kolde, at man ikke kunne sidde direkte op ad dem. Vi så de gamle dragter derude. De dragter som bønderne her på Falster havde gået i. Der blev fortalt, at da man for nylig ved en fest ville benytte disse dragter, kunne de ikke passe voksne mennesker. Folk i tidligere tider var mindre

end vi. Nutidens oplysning har givet os bedre muligheder for at pleje vore legemer, vore organismer, så de har udviklet sig bedre og smukkere end tidligere. Vi så også sengebåndet i alkoven. Det var til hjælp for gigtkrogede legemer. Sengebånd må vi i dag søge på museer. Nogle vil indvende, at der sandelig også er mange, der lider af gigt i dag. Det er der. Men der var mange, mange flere tidligere.

Det hænder, vi hører om, hvor billigt alting var i ældre tider.

Således fortalte en gammel mand, at i hans unge dage kostede kager hos bageren kun 2 øre. Vi tænker måske: Det var tider. Men lad os huske det, den samme mand også fortalte, at hans løn for en hel arbejdsdag var 75 øre, måske for 12—14 timer. Så siger vi dog til os selv, at vi har det meget bedre i dag. Og så tænker vi på de mange goder, vi har. De gode boliger. Den effektive bekæmpelse af sygdomme. Gennemsnitsalderen, der i dag er omkring 70, var for 100 år siden kun det halve.

Den fattigdom, der var almindelig udbredt tidligere, og som gav anledning til virkelig ængstelse og nød, er afskaffet i vort samfund.

Når nogen beklager sig over for dårlige indtjeningsmuligheder, er det ikke fordi, de ikke har det daglige brød eller klæder eller boliger, så er det, fordi de ikke er lige så rige som deres naboer.

Når nogen beklager sig over at måtte arbejde for hårdt, er det ikke, fordi dette er nødvendigt for at erhverve livets nødvendige ting, men fordi de ønsker at erhverve sig det moderne samfunds luksusting.

Vi tænker på manden, der måtte arbejde 12—14 timer for 75 øre og sammenligner ham med vor tids arbejder, der vender hjem ved 4—5 tiden om eftermiddagen.

Alle disse sammenligninger må munde ud i dette, at vi er heldige, at vi er født til dette samfund.

Men hvad er det da, der gør, at de gode ønsker, vi sender med denne flok unge, er ledsaget af bekymring?

Jo, der er noget, der tyder på, at samtidig med, at vi har fået så mange goder, er der noget værdifuldt, der er i fare for at gå tabt. Eller måske er det sådan, at vi endnu ikke har lært at bruge de mange goder på en rigtig måde.

Tidligere var arbejdstiden alt for lang, og gennem den sidste menneskealder har vi haft travlt med at kæmpe frem mod en kortere arbejdstid. Og tidligere var arbejdet meget strengt, og i den sidste menneskealder har vi bestræbt os for at gøre alting så let som muligt. Og vi er nået langt i disse bestræbelser. Men nutidens syn på arbejde har taget skade deraf. Arbejde er for mange

i dag et onde, man skal søge at undgå så meget som muligt, og man søger kun det letteste. Man glemmer den sandhed, som vil vedblive at være sandhed, at kun ved arbejde, og kun ved at gå fuldt og helt ind for et arbejde, kan man finde arbejdsglæden, som er en af de oplevelser, som løfter og beriger mennesket. Eller den sandhed, at kun ved at overvinde vanskeligheder opnås virkelig tilfredsstillelse.

Vi, der lever i dette højt udviklede samfund, er idelig i den situation at måtte vælge.

Tidligere havde man det lettere i den henseende. Den mand, der måtte arbejde fra solopgang til solnedgang for en lille dagløn, havde kun at vælge at arbejde for at holde sulten fra døren. I dag har mennesket anderledes mulighed for at vælge. Når det daglige arbejde er forbi, er der stadigvæk både kræfter og tid tilovers. Begge dele skal bruges, og da er det, vi i dag står overfor at vælge, hvordan de skal bruges.

Vi mennesker er væsener på godt og ondt. De valg vi foretager i vor daglige tilværelse er bestemmende for, om vi fremmer det ene eller det andet. Måske vælger vi ikke, måske lader vi bare stå til. Men da har vi alligevel valgt, nemlig at lade omgivelserne bestemme for os. Mange, mange lader bare stå til. Det er det letteste.

Farver og lys, råb og larm, reklamer og dårlig underholdning lokker og frister os og overdøver den stemme i os, der søger at fremme det bedste.

Det er lettest at lade stå til, det er sværere at gå mod strømmen. Vi ældre føler, hvor svært det er. Hvor meget sværere må det da ikke være for unge, der først lige er blevet præsenteret for verden.

Den første betingelse for, at tomheden ikke skal gribe os, er, at vi prøver at se, hvordan vor verden egentlig er. Vel kan der være en hel masse dårligt at pege på, men der er samtidig så mange værdifulde muligheder som ingensinde før. Men det står til os at vælge at bruge dem.

Gid I unge, der sidder her, må vælge rigtigt. Gid I må have kraft og karakter dertil.

K. Holm Pedersen.

Kære gamle elever fra 1913

Den 3. maj om eftermiddagen kørte far mig med hest og vogn fra Frejlev til højskolen. I gården fik hestene lidt foder og vand. Far var inde og fik en kop kaffe, og så gik turen til Frejlev igen.

Dagen efter begyndte vor skolegang. Først lærte vi klokkens kalden. Op, morgenmad, timer, spisetid, aftensang og nattero. — Vi var glade for timernes gang og for dagene, der gik. Vi satte stor pris på Schmidt og Hanne, lærer Vestergård og Abelone Bindsbøl, som ledede timerne. Der var kun et at sige, holdet var alt for lille.

Sommeren gik alt for hurtigt, og vi tog alle hjem igen til vor daglige gerning, men med fornyede kræfter. — I 1914 kom første verdenskrig, som voldte afbræk på mange ting. Der blev langt mellem besøgene på højskolen; men jeg husker tydelig et besøg på skolen, hvor jeg var med Hanne inde i soveværelset, jeg skulle se deres lille Povl. En yndig lille moderløs dreng, de havde taget til dem som deres egen. En lykke og en moderkærlighed, som de to mennesker aldrig havde turdet håbe på, var kommet til udfoldelse. — Årene gik vel også dér alt for hurtigt, lille Povl skulle i skole og dermed kom Schmidts afsked med skolen.

En afskedsfest, en aften hvor gamle elever fyldte gymnastiksalen. En aften i vemod og så rørende, som efterlod sår så dybe, så man føler, de ikke kan læge.

Årene rullede videre, og den anden verdenskrig kom med alle sine grusomheder og hvad dermed fulgte. — Vi var da blevet så gamle, så vor søn var vagt i livgarden både den 9. april og den 29. august, også det efterlod dybe spor. På højskolen kom vi ikke mere.

Men en dag i august 1963 var der pludselig en dag et brev i vor postkasse, det var en indbydelse fra forstander Holm Pedersen og frue, om min mand og jeg ville spise til middag på skolen den 1. september kl. 12. Og dermed en hilsen fra elevforeningens formand, Viggo Jensen, om derefter at følge elevforeningens pro-

gram dagen ud. Anledningen var, at det var 50 år siden, jeg var elev der.

I dyb taknemlighed glædede vi os begge til alt det nye, der ville møde os der. Først mødte vi et venligt forstanderpar, der havde beredt alle os gamle en uforglemmelig dag. Dernæst den nye tiltalende skolebygning, som det glædede os meget at se.

I haven så jeg en mindesten over Schmidt, som jeg heller ikke havde set før. Jeg stod stille ved den, og tankerne havde frit løb. Det gjorde mig både ondt og godt. — Pludselig stod det øjeblik så tydeligt for mig, da Schmidt den 1. august 1913 rakte mig min poesibog, hvori han havde givet mig et vers med på vejen ud i livet, og det vil jeg slutte disse minder med.

Sol opstår, og sol nedgår,
når den har gjort sin gerning.
Gud give os at skinne så,
som himmellys skønt af de små,
da randt for os guldterning.

Med tak til det unge forstanderpar for en dejlig dag vil vi ønske dem held og lykke med gerningen i de nye og smukke omgivelser.

Venlig hilsen

Karen og Georg Kamper.

West Side Story

— er filmen om atombombe eller ikke — om vort evige problem på jorden: leve og lade leve. Ja, det er — drømmen om frihed og kærlighed — i en verden af mord og had —

Blændende er filmens optakt. Vi flyver ind over New York og retter blikket lodret ned — ser gaderne som slugter med liv i bunden, fornemmer tårnbygningernes knejsen mod os i realistiske farvebilleder, der langsomt bringer os fra rigdommens New York til de fattige gader, og så er vi i baggårdens ståltrådsbure, hvor de indfødte »jetter«, gadens hidtidige ejere — de indfødte new yorkere, bekæmper de nylig indvandrede »hajer«, de mørklødede unge fra Porto Rico. Maria er netop ankommet til New York, og byen er for hende endnu fyldt af muligheder, selv om hendes bror Bernardo er fører for hajerne — den ungdomsbande, der slås på livet løs med jetterne. Og da hun i en ungdomsklub møder Tony, når hendes tilværelse et nyt højdepunkt — Ganskevist, Tony tilhører den modsatte lejr, selv om han har trukket sig tilbage fra banden, og Bernardo bliver rasende, da han ser sin søster danse med en jet. Det bliver signalet til forstærket bandekamp. Tony får dog arrangeret, at de skal slås med næverne i stedet for våben. Men Maria beder ham hindre opgøret helt. Tony tager også afsted, men i stedet for at mægle, fører hans anstrengelser til, at jetternes anfører dræbes af Bernardo og denne af Tony selv som hævn. Tony og Maria vil flygte bort, men indhentes forinden af hadet, der flammer op på grund af drabene. Her vises direkte og indirekte, hvad racehad kan bringe med sig af menneskeligt fordærv og ødelæggelse. Maria taler til den døende Tony om deres kærlighed, der skulle have varet altid og Tony siger: — De ville ikke lade os få lov —

Hvad der gør West Side Story til et genialt værk er ikke alene dansene og den stærke musik — men her spilles på mange af kunstens stærkeste udtryksstrenger — musik, dans, sang, skuespil, lys og farver, og endelig er der dramaets form — indhold om man vil.

Efterhånden indvies vi i modsætningsforholdet mellem den hvide bande, Jetterne, og Hajerne. Fordommene, fattigdommen og vitalitetsoverskuddet avler et smittende had, der ikke kan holdes nede af den ganske vist også smittende kærlighed. Navnet »Jetterne« og andet i filmen hentyder hele tiden til et storpolitisk perspektiv. Denne lille verden er også et billede af den store. Filmen fortæller at vi må — ja skal lære at ære og agte og respektere hinanden eller også dø.

I midtpunktet af filmen er Tony og Marias drøm. De lever begge i et miljø af social ufrihed omgivet af had og vold, og tragedien består i, at netop som de to finder sammen i den kærlighed der i bogstaveligste forstand kan forløse og gøre fri — vokser samtidig deres ufrihed til uoverskuelige højder ved, at Tony dræber Bernardo, Marias broder.

På de vilkår finder kærlighedsmødet sted: hadet mellem mennesker har på forhånd dømt det til døden, og sammen drømmer Tony og Maria sig da ind i en verden, hvor hajer og jetter kan leve frit og trygt med hinanden. Her er lys og godhed, plads til alle, uanset hudfarve — her er frihed. Men kun til de drømmende ser knivkampen for sig. Frihedens land er atter tabt, og drøm er blevet til virkelighed.

Det moderne stykke er ikke først og fremmest en romantisk hyldest til den kærlighed, der er stærkere end døden, men det er en barsk tragedie om kærlighed og dermed noget om menneskelivets vilkår i en verden, hvor had og ufrihed råder. Det er en kontrast mellem hvad livet kan være, når det er bedst, og hvad det alt for ofte er. Det er den spænding, der ligger bag modsætningen mellem puertoricancerne og amerikanerne og giver den almen gyldighed.

Var selve striden mellem de to grupper hovedsagen, kunne vi tage det lettere og bare glæde os over de fejende danse og de flotte farver. Men kampen mellem hajerne og jetterne er set som striden og hadet mellem menneskene, og derfor er alle med i filmen med liv og sjæl, selv om det puertoricanske problem ligger os fjernt. Filmen er en protest mod de samfundsforhold der er skyld i, at de problemer eksisterer.

Kort sagt: Der er med alle musical'ens virkemidler skabt et »sprog«, der kan udtrykke det afgørende i filmen: længselen efter friheden i en stækket verden. Og der er ikke en scene i West Side Story, som ikke har det som en grundtone i sig.

Når Tony i stykkets slutning får den falske besked, at Maria er død, så hænger det sammen med stykkets grundtema. Anita —

Marias veninde, er trods sit begrundede had kommet for at bringe Tony et godt bud fra Maria. Men hans kammeraters had til hende er så stort, at de udfordrer hende mere end mennesker kan bære, og de bogstaveligt tvinger hende til at lyve — og det kunne ikke være gået anderledes i filmen.

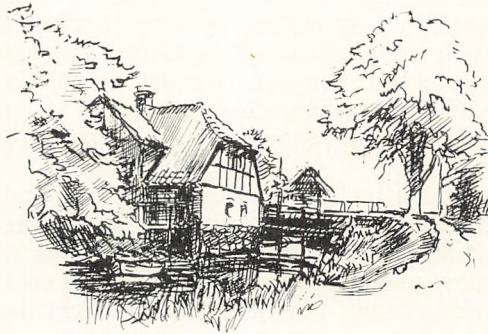
Og det er også meget mere magtfuldt end selvmordet, når Maria slutter med at leve videre og sige: »Nu kunne jeg dræbe, for nu hader jeg.« Nok forenes jetter og hajer over Tonys lig, men der er intet rosenrødt over det. Virkelighedens ufrihed venter lige om hjørnet.

I den film er der ingen forfalskninger, her får vi sandheden om krigen og om mennesker. Hvis de drenge, der har kraftige muskler, så lidt flere af den slags film og lidt færre tegneserier om supermænd, så blev de måske ikke så tit narret af de mennesker, der er lidt klogere.

J. P. S.

Og så ønsker vi her fra »Gårdsminde« årsskriftets læsere en glædelig jul og et godt nytår.

Lars, Tove og Jens Peter Sørensen.

Aarets gang

I årsskriftet sidste år begyndte jeg årets gang med at konstatere, at det år, der da var gået, var det første normale, efter at byggeriet var overstået. Skolen var nu gået ind i et nyt tidsrum, og formodentlig et mere roligt tidsrum.

I år må jeg begynde med en konstatering af, at skolen i dette år er begyndt med noget nyt, der er en forandring fra skolens mange års tidligere praksis. Skolens kursustider er blevet ændret. Ligeså langt tilbage, som skolen har eksisteret, er sommerskolen begyndt 3. maj og vinterskolen 3. november. Dette er nu lavet om, så sommerskolen begynder først i juli og vinterskolen 1. december. De overvejelser, der ligger til grund for forandringen er omtalt andetsteds. Forandringen begyndte med sommerskolen, der startede 8. juli.

Vinterskolen startede som sædvanlig den 3. november. Der kom 52 drenge. Så mange har der aldrig været før. At dette hold føltes meget stort, kan næppe skyldes de to, der var udover de sædvanlige 50. Det skyldes nok nærmere, at holdet var i besiddelse af særlig megen energi, og at denne energi ikke altid blev placeret på de steder, vi lærere gerne ville have det. Aldrig før har der på en vinter været så mange huller i døre og paneler, og aldrig før så mange knuste ruder. Vi er jo ellers indstillet på lidt af hvert i den retning på en efterskole. Men når det er sagt, skal det også siges, at det ellers var et godt hold. Der var ingen dårlige elementer i flokken, og vinteren igennem havde vi megen glæde af arbejdet.

Karl Jørgensen, J. P. Sørensen, Jens Højgaard, min kone og jeg udgjorde den faste stab. Jens Højgaard var den nye. Han viste sig hurtigt som en god medarbejder, som vi havde megen glæde af at være sammen med.

Vi skal have plads til 100 biler.

Som sædvanlig fik vi hjælp ude fra. Solvejg Bording, Bech, Dalby og Vind hjalp os også i år.

Ved månedsmødet i november talte konsulent Tage Albertsen. Gamle elever husker sikkert Tage Albertsens økonomiforedrag. Ved månedsmødet var emnet dog et ganske andet. Her blev talt om Danmarks besættelsestid. Ud fra egne oplevelser gav Tage Albertsen os et stærkt indtryk af denne tid.

Julemødet forløb som sædvanlig. I år talte Solvejg Bording. Lærer Bech, organist Nygård og frk. Andersen, Torkilstrup, spillede. Det var en hyggelig og god optakt til julen.

I januar talte pastor Munk, Næstved. Han talte om en rejse til U. S. A. Her havde han mødt og talt med mange mennesker, og hvad disse mennesker havde lært pastor Munk, lod han gå videre i foredraget.

Ved landbrugsmødet i februar talte så betydelige mænd som forstander Rosenstand, Korinth, og forpagter Pilegaard Larsen, Vemmetofte.

Ved vinterens sidste møde talte bestyrer Dehn fra Klintholm om Israel. Efter foredraget var der elevunderholdning.

Onsdag aften.

Vi havde også denne vinter to elevsammenkomster. Ved det første i december talte en gammel kending af skolen, erhvervsvejleder Peter Jensen, Nykøbing F. Han talte om Norge. Det var i den tid, der blev talt så meget om fællesmarkedet, så det var helt rart at kaste blikket mod nord.

Til fastelavnsfesten havde eleverne indøvet underholdning. Vi kaldte det Danmark rundt, og der blev vist billeder fra landets forskellige egne. Som de andre år sluttede sammenkomsterne med dans.

Sådan gik vinteren. Som sædvanlig vil man måske sige. Det er rigtigt, at vinterens, ja, hele skoleårets programpunkter nogenlunde er de samme. Men det daglige arbejde, dagens små episoder, vil altid føles forskelligt, fordi det altid er forskellige mennesker, det drejer sig om. Derfor er skolearbejdet heller aldrig kedeligt, men af samme årsag er det også uendelig svært.

Mellem vinterskolen og sommerskolen var der hele tre måneder. Det er lang tid, skulle man synes. Vi på skolen følte dog ikke tiden lang. Der var nok at tage sig til. Som en særlig oplevelse kan jeg nævne en englandstur, vi foretog, min kone og jeg og børnene og Gunna. Vi fulgte en sprogskole for at supplere vore sprog-

Før landbrugsmødet.

kundskaber og ellers prøve at fornemme noget af England. Det var tre dejlige uger.

Da vi havde taget bestemmelse om at ændre kursustiderne, var vi naturligvis spændt på at se, hvordan reaktionen ville blive. Det viste sig hurtigt, at det nye blev godt modtaget. Vi kunne mærke det på indmeldelserne til såvel sommerskole som vinterskole. På sommerskolen blev alle pladser optaget, og først i juli måtte vi melde fuldt hus til vinterskolen.

Vi fik et par nye lærerkræfter til sommerskolen. Inga Kjær og Børge Sørensen. Sidstnævnte er velkendt, men kun af tidligere vinterelever. Børge Sørensen har været lærer her to vintre, men er nu, efter endt uddannelse, ansat året rundt. Inga Kjær underviser i kjolesyning, håndarbejde og gymnastik. De har begge i sommerens løb vist sig som særdeles dygtige og værdifulde lærere, der ikke skyer nogen anstrengelse i deres arbejde. Endvidere har lærer Kurt Olsen fra Møllebakkeskolen undervist i sang, og han har på en tiltalende måde løst denne ingenlunde lette opgave.

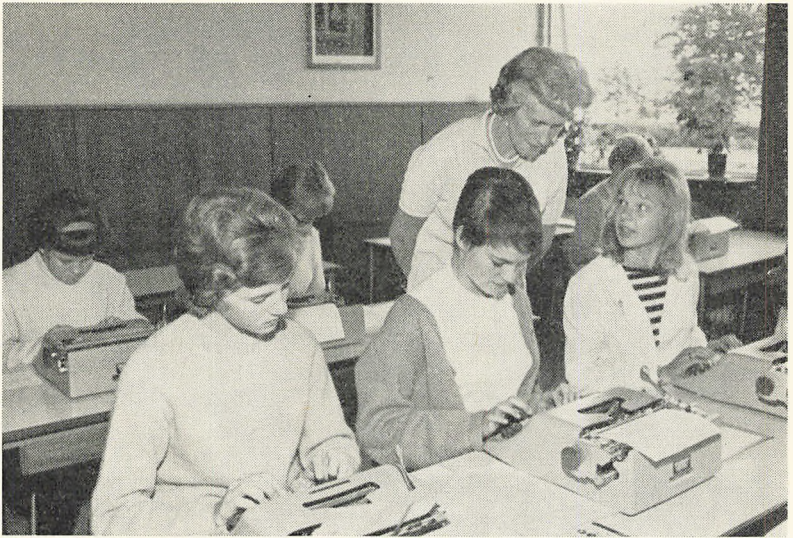
Noget af det vi vil huske fra sommerholdet 1963 er, at pigerne på det hold havde større vanskelighed ved at falde til på skolen end tidligere hold. Det kan være tilfældigt. Det kan også skyldes,

Kjolesyning.

at flere end tidligere kommer direkte fra børneskolen og altså ikke har været hjemmefra, inden de kommer her. Der er muligvis også en anden årsag. Måske er det et tegn på den almindelige forkælelse, som alle i vort velstillede og forvænte samfund er ude for. Vor tilværelse bliver stadig lettere og mere behagelig. Materielt, vel at mærke. Det er ikke nødvendigt for forældre at kræve så meget af deres børn som tidligere. Næsten alle har tværtimod mulighed for at opfylde deres børns ønsker. Dette behøver ikke at være det samme som forkælelse, men det ligger nært derop ad, og det fører ikke til den hærdning og selvstændiggørelse af børn og unge, som er en stor hjælp for dem, når de skal ud at stå på egne ben. Hvad årsagen end var, gik det heldigvis sådan, at hjemmeven gik over, og vi fandt den sædvanlige rytme.

Jo, begyndelsen var sværere, end den plejede, og det kan ikke nægtes, at vi tog forskellige ting op til overvejelse og drøftelse. Greb vi undervisningen forkert an? Stillede vi for store krav til eleverne? Forlangte vi for store anstrengelser? Men resultatet af overvejelserne blev, at det gjorde vi ikke. Det er stadigvæk sådan, at de virkelige værdier ikke nås gennem noget, der er let. De ligger altid bag ved en vanskelighed, som skal forceres som en for-

Maskinskrivning.

hindring, der ligger tværs over vejen, vi går ad. Viger vi uden om, kommer vi let ned i en grøft, det er svært at komme op af, og fra hvis dyb vi ikke kan se den skønhed, der omgiver os.

Den største fare, der truer os i den vestlige verden, er forkælelse, en vigen uden om anstrengelserne. Vi skulle på skolen her nødig være med til at befordre dette.

Ellers gik også sommerskolen efter de sædvanlige programpunkter. Dog med visse ændringer på grund af forandringen af skoletiden.

Ved sommermødet talte skolens tidligere forstander, A. Th. Geertsen og pastor Fabricius, Ll. Heddinge. Begge præsterede gode foredrag, der dagene efter gav stof til værdifulde samtaler med eleverne. Også denne gang glædede vi os over at have besøg af hr. og fru Geertsen, og selvfølgelig havde Geertsen også denne gang time med eleverne.

Forstander Uffe Groesen og forfatteren og filmsproducenten Tørk Haxthausen talte ved efterårsmødet. De holdt begge et udmærket foredrag. Især Haxthausens foredrag ramte et problem, vi til daglig slås med, ugebladslitteraturen. Vi lærere fik en god håndsrækning gennem det foredrag. Om aftenen gentog eleverne

Er der snart nok?

underholdningen fra elevmødet. Den blev kaldt »Fra lille pige til bedstemor«. Der blev opført en række billeder med motiver fra en kvindes livsløb. Jeg tror, det er den fineste underholdning, der har været vist her på skolen i mange år.

Sommeren gik som sædvanlig hurtigt. Og vi opdagede hen mod slutningen, også som sædvanligt, at der var meget vi ikke fik nået. Og jeg tror også, det gjaldt mange af eleverne. Fem måneder er ikke lang tid. Men hvor megen tid der end var til rådighed, ville det vel nok altid være for lidt. Større horisont skaber endnu større horisont og dermed stadig problemer. Har vi blot formået at udvide synsvinklen med nogle få grader, må vi vel være tilfredse. Og vi må ikke give efter for tidens intense jagen efter synlige resultater. Vi må stadigvæk minde hinanden om, at det vi vil nå ikke kan måles og vejes. Det ligger uden for rækkevidden af den almindeligst anvendte målestok.

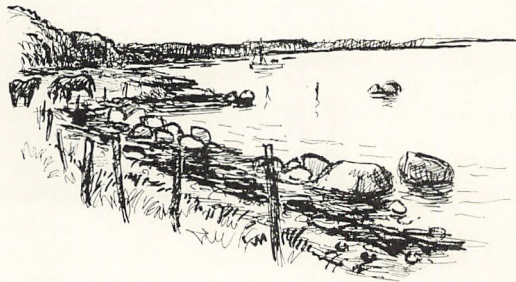
Hundrede unge har udfyldt skolens rammer i det år der er gået. Det største antal i skolens historie. Lad os håbe, at et lignende

antal må kunne noteres i årene, der kommer. Men lad os håbe endnu mere, at det bedste i mennesket må have en forbundsfælle i denne skole.

Vi, der har det hverv at lede skolens arbejde, vil ved slutningen af denne beretning om året, der er gået, gerne takke de, der har hjulpet os. Vi har kunnet glæde os over et særdeles fint samarbejde i det daglige arbejde året igennem. Vi er hver enkelt megen tak skyldig.

Samtidig sender vi de bedste juleønsker og nytårshilsener til årsskriftets læsere.

Kirsten og Knud Holm Pedersen,
Charlotte og Jacob.

Landbougdommens uddannelse i faste rammer

Landbougdommen i Maribo amt har i de sidste år været inde i store omvæltninger, en mangeårig drøm om sammenlægning af landbougdommen på Falster og landbougdommen på Lolland er en realitet, hvilket bl. a. har gjort det muligt at få ansat heltids ungdomskonsulenter både for unge piger og unge landmænd. Disse konsulenter varetager i samarbejde med landbougdommens hovedbestyrelse (lokalformændene) alt ungdomsarbejde blandt landbrugets unge.

Når man taler ungdomsarbejde, tænker man først og fremmest på den erhvervsprægede ungdomsskole, som nu er en realitet.

Denne skoleform har vi gennemprøvet her i Maribo amt med meget fint resultat. Vi, der har haft lejlighed til at følge dette eksperiment på allernærmeste hold, er enige om, at det er den helt rigtige skoleform, man er fundet frem til, med et timetal som kan gennemføres med en god mødeprocent, en skoleform, der vil blive af allerstørste værdi som forberedelse til landbrugsskolen.

Skolen, der er to-årig, byder på to gange 144 timer, hvoraf de to gange 45 timer henlægges til en landbrugsskole (Sydsjællands), som deltagerne har været vældig glade for. Dette ophold virker endvidere som en appetitvækker, så de unge senere får lyst til at tage på landbrugsskole, en ting som ingen ung landmand må undlade.

Ungdomsskolen, der bortset fra et beskedent timetal holdes rent fagligt, da det er det, de unge spørger om, vil fra efteråret 1963 blive tilbudt alle landbrugets unge udøvere over hele landet. Denne skole har bud til alle unge, og husk, undervisningen er frivillig og gratis, tag godt imod den.

Udover ungdomsskolen beskæftiger landbougdommen sig med en masse andre ting, såsom studiekredse, diskussionsklubber, forskellige konkurrencer og meget mere.

Sommerskolen, som almindeligvis strækker sig over 8 aftener, er hovedsageligt tilrettelagt som bedriftsbesøg, det vil sige, at vi

besøger forskellige praktiske landmænd, som velvilligt stiller deres bedrifter til rådighed. Disse aftener er i modsætning til ungdomsskolen ikke forbeholdt de 15—18-årige, men har deltagere op til 30 år, dette har en yderst heldig virkning, da det jo ofte er de ældre, der får gjort de helt unge interesserede.

Når sommerskolen er slut, afholdes der lokalt 5-kamp; vinderne af disse går videre til amtskonkurrencen, som hvert år afholdes i Reventlowparken, et arrangement vi har haft meget glæde af i mange år.

I år havde vi den store glæde at arrangere Dansk Landboudoms landsstævne, der ligesom amtskonkurrencerne blev afholdt i Reventlowparken. I dette stævne deltog unge piger og unge landmænd fra hele landet. Men på grund af enkelte jyske ungdomslederes snæversynethed, var desværre ikke alle amter repræsenteret, men det er vort håb, at disse forhold må bedres, så vi i årene fremover kan mødes til disse stævner med unge fra alle amter i landet.

Stævnet, der i år blev afholdt den 30. juni, fik konkurrencemæssigt et meget fint forløb. Konkurrencen var knivskarp til det sidste, som det jo må være, når eliten af dansk landboudom mødes til faglig dyst.

Det ville føre for vidt her at berette om alt, hvad »Landboudommen« foretager sig, men jeg vil endnu en gang slå fast, at »Landboudommen« har bud til alle unge. Meget kan man spare på, men aldrig på sin uddannelse, jeg vil dog ikke gå så vidt, at jeg vil påstå, at man blot ved at følge »Landboudommens« kursus får den teoretiske uddannelse, man har behov for, det får man nemlig langt fra, men man får gennem disse kursus et grundlag, så man står bedre rustet den dag da et landbrugsskoleophold bliver aktuelt for vedkommende, og man vil få større udbytte af opholdet end tilfældet ville have været, hvis man havde stået fuldstændig på bar bund, teoretisk set.

Det er mit håb at disse ting, jeg her har fremlagt, er i stand til at få jer, der er helt unge i dag, gjort interesseret i »Landboudommens« arbejde. Det er nødvendigt, at der virkelig gøres noget ved landboudommens uddannelse, hvis dansk landbrug skal gøre sig håb om fortsat at hævde sig på det internationale marked.

Husk »Landboudommen« er din egen forening, slut op om dens arbejde og vær på den måde med til at sikre dansk landbrugs unge udøvere en hårdt tiltrængt og bedre uddannelse.

Kurt Nielsen (vinteren 1954—55).

Nye kursustider

Sommerskolen begyndte i år den 8. juli, og vinterskolen den 2. december. Når de gamle begyndelsesdatoer er forladt, sker det naturligvis efter mange overvejelser.

Tidligere sluttede skoleåret i folkeskolen til april, nu slutter det sidst i juni. Derfor er det også naturligt, at vi ændrer vores kursustid. Ikke mindst efter at 8.—9. klasserne er kommet ind i billedet.

Datoen 8. juli er valgt således, at de, der kommer til os direkte fra folkeskolen, kan få 14 dages sommerferie, inden de begynder her. Den første uge af vores sædvanlige 14 dages sommerferie tager vi således, inden skolen begynder. Den sidste uge henlægger vi til oktober. Vi kan så kalde den efterårsferie eller roeferie, som vi vil.

Sommerskolen sluttede 27. november, og vinterskolen begyndte 2. december og skal slutte 28. april. Altså stadig 2 gange 5 måneder.

Denne forandring var nødvendig. Vi startede sommerskolen med 50 elever. Forøvrigt så mange, som aldrig før. Af disse 50 er de 29 udskrevet af folkeskolen, lige umiddelbart inden de begyndte her. Dette forklarer berettigelsen og nødvendigheden af ændringen.

Man vil måske synes, det var bedre at begynde vinterskolen efter jul. Men da mange af drengene er landmænd og skal have plads til maj, er det nødvendigt at begynde til december for at varigheden stadig kan blive 5 måneder.

Om denne ændring, der her har fundet sted, bliver den sidste, er tvivlsomt. Så længe man ikke ved, hvordan skolebilledet for disse aldersklasser kommer til at se ud, kan der ikke siges noget herom. Hvordan det ser ud for efterskolen, når først 9. klasse bliver fuldt udbygget, frivilligt eller tvungent, kan ikke siges.

Måske må vi da udvide kursustiden til 9 eller 10 måneder. I så fald må vi have blandet skole, piger og drenge sammen, hvilket igen skaber helt nye problemer.

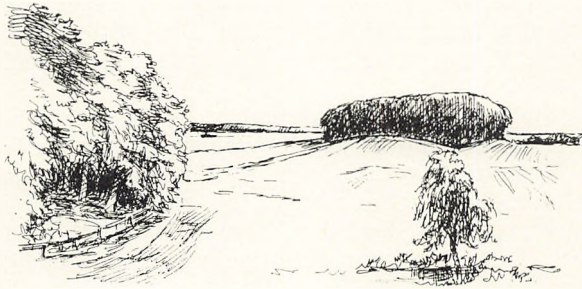
Disse og andre spørgsmål vil melde sig i fremtiden. Hvordan de skal løses, kan ikke siges. Men at de kan løses, er der ingen tvivl om. Der vil være brug for efterskolerne i det vældige behov, der er for undervisning for de 14—18-årige.

Vanskelighederne for ungdoms- og efterskolerne ligger i at finde en plads i det fremtidige skolebillede, hvor den almene, menneskelige målsætning kan bibeholdes samtidig med, at samfundets mere elementære krav opfyldes.

Det er muligt, at meget skal laves om ved vore skoler. Måske skal rammerne helt laves om, men derfor kan målsætningen godt være den samme.

De bånd, der binder vore skoler til fortiden, skal stadig være bevidste, men de må ikke snære og binde så stærkt, at skolerne ikke kan finde plads i fremtiden.

K. Holm Pedersen.

Nr. Ørslev Ungdomsskoles bestyrelse

Gdr. Hans Bonde, Sdr. Tåstrup, Sdr. Ørslev.
Gdr. Albert Hansen, Skelby, Marrebæk.
Gdr. Holger Hansen, Nr. Ørslev, Nykøbing F. (formand).
Gdr. Jes Kimer, Hullebæk, Nykøbing F.
Gdr. Helge Larsen, Vålse, Nr. Alslev.
Gdr. Valdemar Larsen, Oustrup, Eskilstrup.
Gdr. Bernhard Olsen, Vignæs, Guldborg.
Fru Karen Riisager, Nr. Ørslev, Egebjerg.
Fru Gudrun Egebæk Sørensen, Bøtø, Væggerløse.
Gdr. Hakon Winther, Radsted, Saxeøbing.
Gdr. Svend Aage, Astrup, Stubbekøbing.

Elevforeningen

På grund af skolens omlægning af skoleåret, hvor pigerne begynder først i juli og drengene først i december, kunne elevmødet jo ikke så godt blive første søndag i juli. Vi flyttede det derfor til første søndag i september og regner med, at det kan blive på den dag hvert år.

Elevmødet i sig selv var det samme, som det plejer. Vi havde igen i år 50- og 40-års jubilarer. Der var mødt 10 af hver årgang. Det var ikke så mange som sidste år, men det gjorde ikke stemningen ringere. Som taler havde vi i år pastor Allan Pedersen, Horbelev. Pastor Pedersen havde kaldt sit foredrag »Et mærkeligt forfatterskab«.

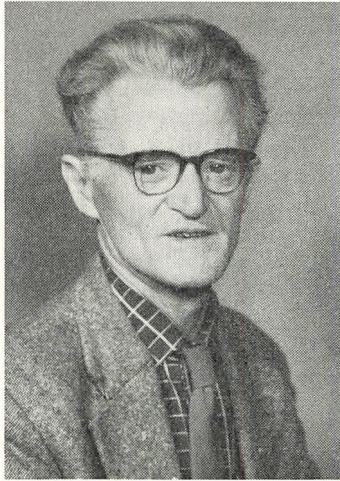
Efter kaffen, som vi i år drak indendørs, var der generalforsamling, hvor alle tre blev genvalgt. I stedet for Anne Marie Høst Hansen, der ikke ønskede at fortsætte i bestyrelsen på grund af flytning til Sjælland, gik Birgit Bonde ind.

Gymnastikopvisningen kunne vi trods det dårlige vejr holde udendørs.

Sommerpigernes underholdning, som de havde kaldt »Fra pige til bedstemor«, var meget fin.

Fra elevforeningen vil jeg sende alle gamle elever de bedste hilsener, med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Viggo Jensen.

LÆRER BECH

Den 22. juli øøde lærer Bech. Eleverne fra sidste vinter husker, at Bech forsømte en del af sine sangtimer. Den sygdom, der var skyld i dette, udviklede sig så alvorligt, at den medførte døden.

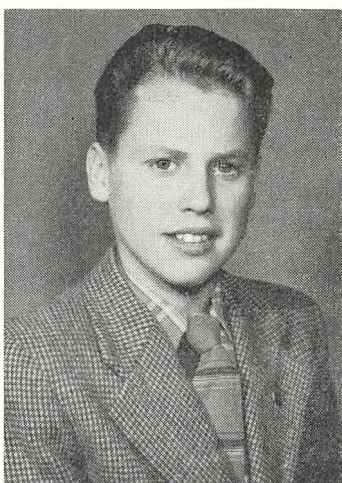
Hvor mange år, lærer Bech har undervist her på skolen, er jeg ikke helt klar over, men i alt fald er han med på elevbilledet fra vinteren 1937—38. Det er med sorg, vi her på skolen må konstatere, at dette samarbejde så brat er blevet afbrudt.

Som man vandrer på livets vej lærer man at sætte mere og mere pris på mennesker af lærer Bechs støbning.

Store ord og bravader lærer man at tage afstand fra. Tilsvarende højere sætter man de mennesker, der ved jævn og stilfærdig tale og færd placerer sig i ens bevidsthed, thi kun med disse kan man mødes om livets egentlige problemer. Med dem kan man tale om livets sejre og livets nederlag. Når et sådant menneske går bort, føles livet fattigere. Derfor sørger vi over, at lærer Bech døde.

Han var gedigen som ædelt metal. Vi mindes ham med taknemmelighed.

K. H. P.

NILS MYSSSEN

Med sorg modtog vi på skolen meddelelsen om, at Nils Myssen var død, dræbt ved en ulykke under efterårsmanøvren, hvori han deltog.

Daglig sker der ting, som vi ingen mening kan se i. Når det sker inden for vor egen bekendtskabskreds, synes det meningsløse os særlig tydeligt, og det gør et dybt indtryk på os.

At denne smukke unge mand skulle dø, fatter vi ikke. Vi kan kun bøje vort hoved i hjælpeløshed og erkende virkeligheden.

Tilbage er mindet. Nils Myssens lyse, åbne og venlige ansigt vil blive stående for os.

K. H. P.

50-års jubilarer

40-års jubilarer

Nyt fra gamle elever

Sommeren 1957.

Kære venner!

Igen i år har jeg fået samlet lidt oplysninger om jer gennem flere af vore kammerater, skønt det nu er 6 år siden, vi var på skolen.

Ingrid Petersen og Hanne Ravn arbejder begge to på et hospital i København. Jeg skrev sidste år, at Ingrid var blevet gift. Hun har nu også en sød lille dreng.

Inger Petersen er gift og har også en søn. Hun bor her i Nykøbing.

Birgit Rasmussen og Erna har begge været hjemme i sommer og ved endnu ikke, om de skal ud til vinter.

Tutter er dekoratør i Køge.

Annelise Olsen er også blevet gift og bor ude på Sydfalster.

Og Solveig er gift. De er værtspar i Maglebrænde forsamlingshus.

Birte Lollike og Sissi tjener stadigvæk gode penge hos skibsreder J. Lauritsen i Hellerup.

Mona Lisa er gift med en planteskoleejer i Horbelev.

Bente Henriksen er også gift.

Annelise Petersen har syet på Engelbrechts fabrik i Nysted indtil den 1. september, men er nu på tilskærerskole i Odense.

Alice er damefrisør her i Nykøbing og bor hjemme i Eskilstrup.

Kirsten Larsen blev gift sidste år og har nu fået en søn.

Anni er ung pige på alderdomshjemmet i Kettinge. Hun er stadig ved det samme humør.

Bente Petersen bor hjemme hos sin mor i Nr. Alslev.

Johnna Petersen manglede lidt endnu af sin uddannelse til sygeplejerske.

Annelise Petersen fortalte mig, at Birgit Bom var færdig med at lære til sylærerinde på tilskærerskolen i Nykøbing.

Også Yvonne er blevet gift. — De har bygget hus og bor i Sandvig pr. Mern.

Og Vibs er gift og bor i Nykøbing.

Ruth, Johnna Kragh, Inge Bjerregård, Moren, Helga og Rita var jo gift sidste år, så jeg regner med, de stadig er i deres gamle pladser.

Jeg selv er endnu i samme broderiforretning her i Nykøbing og har værelse herude.

Mange kærlige hilsener sendes til jer alle.

Dagny Dreier.

Sommeren 1958.

Kære alle!

Kirby Cane Hall.

Ja, så er det tiden igen, hvor jeg skulle have hørt fra jer, men der er desværre ikke mange, der har ladet høre fra sig.

Harriet Friis er nu blevet optaget på fritidshjemsseminarium i Hellerup. Den første uge skal tilbringes på Antvorskov højskole.

Ketty Hansen er nu blevet førsteekspedient i en slagterbutik i Rødby. Jeg selv arbejder stadig på et gammelt gods i Østengland.

Mange kærlige hilsener til jer alle fra England.

Lizzi Jensen.

Sommeren 1959.

Anni Andersen er begyndt at lære til radiotelegrafist i Svendborg.

Anni Marie Andersen er stadigvæk hjemme.

Guri Andersen står bag disken ude i Strøgbazaren i Nykøbing F.

Grethe Christensen er begyndt at lære til barneplejerske i København.

Anni Marie Hansen blev gift i oktober og bor nu i Næstved.

Aase Hansen holder på sin stol ude hos O. Nielsen og Dehn.

Jette Hemmingsen er kommet i damefrisørlære i Horbelev. Er også blevet forlovet.

Ida Jensen er sidste-års elev som barneplejerske i København.

Eva Larsen er blevet smørrebrødsjomfru. — Hun er kommet ind på Langeliniepavillonen.

Karen Larsen er kommet op på Hindholm barneplejeskole.

Birgit Møller løb jeg på i pinsen, hun var da i huset i København.

Annelise Nielsen har hidtil været ude i »Cleo«. Men er nu blevet gift. Til lykke.

Ester »Basse« Pedersen er blevet forlovet. Hun er stadigvæk på osteriet i Vaalse.

Bente Rasmussen er i køkkenet på Amtssygehuset i Odense. Tak for brevet.

Jeg selv skal til Næstved til oktober.

Det var, hvad jeg kunne skrabe sammen om jer; men jeg vil håbe, I alle har det godt.

Til slut ønskes alle kendte en god jul samt et godt nytår fra sommerholdet 1959.

Venlig hilsen

Birgit Bonde, Virket pr. Eskilstrup F.

Sommeren 1960.

Jytte Andersen er kommet i lære som damefrisør.
Rigmor har snart siddet på kontoret et år på Nysted savværk.
Eva arbejder på Sygeklostret i Nykøbing, hvor hun skal blive i vinter.
Daisy er i huset i Roskilde, jeg skal hilse alle fra hende.
Kirsten Olsen er i huset og går om aftenen på kursus for at få uddannelse som sygemedhjælper.

Ellis er i huset hos en skovrider i Jylland.

Birgit Hansen er blevet gift og bor i Nykøbing.

Birgit Rasmussen har stået i lære som damefrisør i 2 år og fortsætter med det.

Jytte Petersen er stadig på Zonen i Nykøbing.

Inger er i lære i Schou i Stubbekøbing.

Mona er i købmandsforretning, men skal begynde som barneplejerske til april.

Kirsten Svensson er i købmandsforretning i Falkerslev.

Ase Jørgensen er i huset i Saxkøbing.

Solveig er i damefrisørlære.

Annelise er uddannet som barneplejerske.

Pia er stadigvæk i lære som damefrisør.

Hanne er i forretning.

Birthe Klitmøller går på Tilskærerskolen i Nykøbing.

Jytte Enevoldsen er i lære som blomsterbinder.

Anni Ottesen er stadigvæk i lære i Irma i Maribo.

Lise er begyndt som barneplejeelev i Lyngby ved København.

Alice Birgit Petersen er på en gård.

Lilli er i lære som damefrisør i Sundby.

Kirsten Hansen er i lære hos en installatør i Saxkøbing.

Inge-Lis Hansen er elev på Rødby kommunekontor.

Jeg selv er stadigvæk i huset hos en tandlæge i Nykøbing, hvor jeg har det noget så dejligt, men til 1. april skal jeg begynde som barneplejeelev — også i Nykøbing.

Til slut vil jeg gerne sige jer alle tak for svar og hilsener, det er dejligt at have kontakt med så mange af jer endnu. Jeg slutter med mange hilsener til hr. og fru Holm samt alle vore lærere fra »Sommerpigerne 1960«.

Venlig hilsen

Anni Hansen.

Sommeren 1961.

Kære piger!

I har sandelig skuffet mig. Hvor er I henne i verden? Hvorfor skriver I ikke? Jeg havde ikke troet, jeg skulle sende sådan en lille liste til forstanderen. Häber, det bliver bedre til næste år. — Min nye adresse er: Hanne Wied, Algade 14, 1. sal, Vordingborg.

Solveig Arildsen er stadig hjemme.

Jytte Baltzer er i huset i Rungsted.

Ingrid Kristensen går på tilskærerskole i Nykøbing F.

Birgit Bohn er i huset på Amager og er blevet forlovet med en ung mand fra Vordingborg.

Ellis Hansen er stadigvæk på tæppefabrikken i Guldborg L.
Judith Jensen er i lære hos en købmand på Gedservej i Nykøbing F.
Tonny Rasmussen er smørrebrødselev på færgen »Kong Frederik d. IX«,
der sejler fra Rødby Havn til Puttgarten.

Kate Sørensen er vist nok i lære i en manufakturforretning i Danne-
marre.

Karen Reitz er i huset hos en dyrlæge i Saxkøbing.

Birthe Lillian Pedersen er kontorelev i København.

Jeg selv sidder ved omstillingsbordet på Masnedsund Andelssvineslagteri
og er vældig tilfreds med det.

Venlig hilsen

Hanne Wied, Vaalse.

Gurli Hansen og Grethe Lollike, der er her på skolen, supplerer Hannes
oplysninger med, hvad de ved:

Solveig Arildsen er hjemme.

Ingelise Christiansen er pige på Horbelev hotel.

Jane Clausen er i lære i Ø. Ulslev Brugsforening.

Birthe Hansen er barnepige hos en sygeplejerske i Nykøbing.

Kirsten Jensen er i lære i »Myren« i Nykøbing.

Lissie er på Nysted Børnehjem.

Bodil Lise har plads i huset i København.

Margit Madsen er i lære i Sdr. Kirkeby Brugsforening.

Anne Lise Motyka er i Frejlev.

Anne Merethe Nielsen tager på handelsskole i Nykøbing.

Jytte Nielsen bor i Vejle.

Kirsten Nielsen er blevet gift.

Vibeke Nymand er i Kraghs blomsterhandel i Nykøbing.

Birthe Pedersen er i huset i Saxkøbing.

Gunhild Pedersen er hos en bager i Gunslev.

Ingrid Petersen er smørrebrødselev på hotel Baltic i Nykøbing.

Merete Rasmussen er i huset hos en guldsmed i Odense.

Lizzie Schæffer er i lære i køkkenet på Højmølle kro.

Jette Hansen er sygemedhjælper på Nykøbing sygehus.

Vinteren 1961—62

Benny Christiansen er hos Helge Henriksen, Elkenøre.

Eggert Clausen er på sukkerfabrikken i Nykøbing.

Ib Hansen er kommet i lære på A. Schillers maskinfabrik.

Karl Koppelgaard skal på Paarupgaard til vinter.

Jess Krause er kommet på et 2-årigt kursus for at få realeksamen.

Palle Lehrmann er i lære i Tingsted købmandshandel.

Carl Vestergaard skal til Egtved hos gdr. J. P. Johansen og være foder-
mester.

Jørgen Nielsen skal begynde på Vaalse osteri.

Per Nielsen er i lære i Lillebrænde brugsforening.

Henning Nørregren arbejder på Saksøbing savværk.

Teddy Pedersen fisker og hjælper til på gården.

Gert Pedersen er fæstet hos Knud Bo Pedersen, Sdr. Taastrup.
Erik Rasmussen skal hjem til vinter.
Poul Petersen skal være hjemme i vinter.
Niels Rasmussen skal ind som soldat efter nytår.
Hartvig Sværke har fæstet sig som foderelev i Andelskostalden i vinter.
Torben Sørensen skal være forvalter på »Storgården« i Krogstrup i vinter.
Erik Tærsker tjener hos Erik Larsen, Aastrup.
Jeg selv har været på Østergaard i Slemminge i sommer og skal være på Kildegaard i Hoby i vinter.

Venlig hilsen

Helge Jørgensen.

Sommerpigerne 1962

Hermed oplysninger om de fleste fra holdet.
Karen Margrethe var i sommer i køkkenet i Bangs Have i Maribo.
Ketty fra Nykøbing har plads helt ovre i Tyborøn hos familie — også i restaurationsfaget.
Anni Christensen er i huset i Nykøbing.
Bente Hansen er i lære hos købmand Ib Rasmussen i Nysted.
Ulla Lykke har plads på et alderdomshjem på Vestlolland.
Yrsa Hansen er i handelslære i Guldborg.
Anita har været en del syg, men skulle nu være rask igen.
Grete har været elev på skolen igen i sommer.
Rigmor sidder på kontor på Nysted savværk.
Connie Madsen er stuepige på Søholt.
Jane, der sammen med sine forældre er flyttet til Aalborg, er for tiden i huset som forberedelse til uddannelse som sygeplejerske, som det er hendes plan at påbegynde. Til vinter skal hun på husholdningsskole i Silkeborg.
Anita Reimann har været et år på tilskærerskolen i Nykøbing.
Gunnel har været pige på skolen, men måtte af helbredshensyn tage lettere arbejde, og hun er derfor i vinter elev på Lekkende Ungdomsskole.
Inge Kold er i huset.
Jonna Nielsen har ekspederet i en bagerbutik, men er nu klinikdame hos en tandlæge.
Hanne Ottosen har plads på en gård.
Anni Wennerberg er på Guldborg Færgesgård.
Karin er elev på skolen igen i sommer.
Hanne Rasmussen er i Nykøbing på husmandsforeningernes regnskabskontor.
Birgit har plads i huset, men er stadig ivrig efter at komme i lære som barneplejeske.
Yrsa Rasmussen laver mad på alderdomshjemmet Solgården.
Hanne Lise har i sommer været pige hos gdr. Sværke, Bøtø.
Kirsten Elkjær er på kontoret på Samodan i Nykøbing.
Ulla Bach er på kontor hos sin far.
Jeg selv har været stuepige på Næsgård Agerbrugsskole. Fra november skal jeg være pige på skolen, denne gang i køkkenet.
Med venlig hilsen til jer alle på holdet.

Hanne Lejre.

Min adresse er Rodemark, Stubbekøbing.

Vinteren 1962—63

Jørgen Andersen har arbejdet på »Ålholm« i sommer og skal snart ind som soldat.

Klaus Berntsen arbejder hos en smed i Stokkemark.

Arne Christoffersen tjener på »Sølyst« ved Rødby.

Karsten Jensen er hjemme.

Philip er hos Ernst Hemmingsen i Marrebæk.

Egon og Dines tjener hos Viggo Jensen, Horreby.

Hans Helge tjener på en gård i Falkerslev.

Rene er på kontor i København.

Erik Nymand er på »Holgershåb« i Nr. Alslev.

Jørgen Hansen tjener på »Gedsergård«.

Hans Christian arbejder på »Ny Kirstineberg«.

Bert er på »Valbygård« ved Slagelse.

Morten er fæstet på »Dalbygård« ved Stubbekøbing.

Henning er kommet ud og sejle.

Erling Vangkilde er blevet konstabel ved søværnet.

Ole Hampe er i mekanikerlære i Nr. Alslev.

Leif Trentemøller tjener på Bredelandsgården i Arninge.

Poul Larsen arbejder hjemme.

Varley er kommet i bagerlære i Nysted.

Ole Kock tjener hos Evald Jensen, Underup.

Knud Nielsen er på »Egelevgård« ved Nr. Alslev.

Jørn Harbo arbejder på en gård i Hjelm.

Henrik Hjort er på mælkeforsyningen i Nakskov.

Klaus Jønsson tjener på en gård i Vestenskov.

Ole Kaj er i lære som mekaniker i Maribo.

Ejner Kruse er hos Egon Pedersen i Underup.

Helge Lütjens arbejder på »Tårupgård« ved Stubbekøbing.

Kjeld Torben er hos Skotte i Saksøbing.

Vagn Rasmussen arbejder på Korselitze skovdistrikt ved Hesnæs.

Flemming Mortensen tjener på Bellinge.

Helge Skude arbejder på en gård i Østofte.

Gerner Hare er hjemme.

Per Svendsen er på Orupgård.

Søren Nymand arbejder i Lundby.

Henning Rasmussen er hos Ford i Stubbekøbing.

Jens Oluf tjener på en gård i Torkildstrup.

Søren Ole er hjemme.

Søren Olesen arbejder på Fuglsang.

Torben Larsen er arbejdsdreng på en maskinfabrik nær Holbæk, men regner med snart at komme i lære.

Klaus Uve er vist nok på kontor i Flensborg.

Henrik Ringsing og jeg er på Priorskov.

Dan Rosenkvist er i handelslære i København.

Håber at alle har det godt.

Venlig hilsen

Valdemar Hansen, Bregninge pr. Kettinge.

Elevforeningens regnskab

for året 1962-63

INDTÆGTER

Kassebeholdning + giro- og bankbeholdning	1.560,71
Salg af elevskrifter	4.189,00
Renter i Landbostandens Sparekasse	36,25
Renter i Andelsbanken	3,21
	<hr/>
	5.789,17

UDGIFTER

Centraltrykkeriet	3.407,78
Skeel Ankersen	100,00
Venstrebladet	19,60
Folketidende	15,36
Pastor Søndergård	50,00
Musik ved elevmødet	140,00
Forsendelser	278,80
Festtegn ved elevmødet	19,24
Kassebeholdning + giro- og bankbeholdning	1.758,39
	<hr/>
	5.789,17

STATUS

Indestående i Andelsbanken	35,58
Indestående i Landbostandens Sparekasse	1.085,55
Indestående i Postgirokontoret	8,29
Kontant beholdning	628,97
	<hr/>
	1.758,39

Elevfortegnelse

Vinteren 1962—63:

Jørgen Chr. Holm Andersen, Gl. Torv 4, Nysted.
Hans Claus Berntsen, Højreby, Søllested.
Jens Buhl, Vordingborgvej 7, Næstved.
Niels Børsen, Soesmarke, Guldborg.
Helge Skude Christensen, Lindet, Vesterborg.
Arne Christoffersen, Askøgård, Landet.
Hans Viggo Enoch, Bønnekegård, Vesterborg.
Ole Hampe, Nr. Ørslev, Egebjerg.
Erling Vangkilde Hansen, Skovvejen, Fejø.
Hans Helge Hansen, Falkerslev, Horbelev.
Jørgen Eigil Hansen, Oure, Stubbekøbing.
Jørn Valdemar Hansen, Bregninge, Kettinge.
Jørn Harboe, Nykøbingvej 7, Saksøbing.
Gerner Hare, Lommelev, Nr. Alslev.
Henrik Steffen Hjorth, Christiansdal, Nakskov.
Bent Palmer Jensen, Tårs, Harpelunde.
Carsten Jensen, Søgård, Rødby.
Hans Chr. Jensen, Syltegård, Tingsted.
Knud Verner Jensen, Sørup, Stokkemarke.
Klaus Jønsson, Rårup, Nakskov.
Piet Storm Jørgensen, Colbjørnsensvej 49, Nykøbing F.
Dines Kappel, Alkestrup, Stubbekøbing.
Ole Niels Kok, Erikstrup, Maribo.
Ejner Kruse, Højbogård, Musse, Herritslev.
Ole Kaj Larsen, Østervang 31, Maribo.
Poul Åge Larsen, Sdr. Grimmelstrup, Horbelev.
Klaus Uwe Lau, Kobberrmølle 60, Flensborg.
Jørgen Lykkegård, Guldborg L.
Helge Lütjens, Rødbyhavn.

Flemming Mortensen, Sullerup, Stubbekøbing.
Gert Nielsen, Moseby, Horbelev.
Knud Nielsen, Karlsfeldt mark, Stubbekøbing.
Ove Rene Bloch Nielsen, Røddinge, Møn.
Ole Schou Nielsen, Moseby, Horbelev.
Erik Nymand, Vejringe, Stubbekøbing.
Søren Nymand, Vignæs, Guldborg.
Jim Varley Olsen, Udstolpe, Saksøkøbing.
Morten Henrik Olsen, Udstolpe, Saksøkøbing.
Søren Olesen, Grønlandgård, Slemminge, Saksøkøbing.
Egon Pedersen, Vesternæs, Kappel.
Keld Torben Pedersen, Møllevvej 11, Rørbæk, Saksøkøbing.
Henning John Petersen, Skoven, Fejø.
Jens Oluf Petersen, Aastrup, Stubbekøbing.
Philip Norrland Petersen, Nørrevang 35, Kraghave, Nyk. F.
Henning Rasmussen, Vejringe, Stubbekøbing.
Vagn Rasmussen, Dukkerup, Stubbekøbing.
Dan Rosenkvist, Vinhaven 49, Valby.
Hans Henrik Ringsing, Orupgård, Nykøbing F.
Per Svendsen, Pårupgård, Nørreballe.
Leif Trentemøller, Madeskovgård, Nakskov.
Søren Ole Aalborg, Musse, Herritslev.

Sommerholdet 1963:

Bente Andersen, Vignæs, Guldborg.
Birthe Schou Andersen, Sct. Annæ Plads 20, København K.
Jonna Andersen, Abed, Søllested.
Jonna Steen Børsen, Hospitalsvej 15, Nykøbing F.
Connie Carstensen, Rodemark, Stubbekøbing.
Bente Christensen, Riserup, Nr. Alslev.
Gunna Christiansen, Møllevvej 14, Rørbæk, Saksøkøbing.
Hanne Dunch, Nykøbingvej 45, Rørbæk, Saksøkøbing.
Bente Frandsen, Hejringe, Vesterborg.
Britta Hansen, Tårs, Saksøkøbing.

Edith Hansen, Lille Musse, Sakskøbing.
Solvejg Hansen, Fuglse, Holeby.
Yvonne Hansen, Oure, Stubbekøbing.
Anna Holm, Brejninge, Kettinge.
Grethe Jensen, Erikstrup, Maribo.
Jette Palmer Jensen, Tårs, Harpelunde.
Tove Jørgensen, Assenbølle, Errindlev.
Merete Koford, Herlufsholm, Næstved.
Lene Kristensen, Sofiegade 15, Nykøbing F.
Verna Larsen, Neble, Nr. Alslev.
Else Marie Larsen, Havlørkke, Nørreballe.
Lene Steensgaard Larsen, Grøfte, Sorø.
Marianne Larsen, Maglebrænde, Stubbekøbing.
Alice Levinski, Radsted, Sakskøbing.
Ilse Lundh, Gedesby, Gedser.
Alfa Malmquist, Reikjavik, Island.
Ingrid Møller, »Damgård«, V. Karleby, Nakskov.
Marianne Nielsen, Nørreby, Femø.
Inga Vestergaard Nielsen, Grænge.
Rose Nielsen, Møllebakken 34, Nykøbing F.
Kate Olesen, Ønslev, Eskilstrup.
Grete Olsen, Septembervej 225, Gladsaxe, Herlev.
Anne Pedersen, Krungstrup, Grænge.
Inge Pedersen, »Assenbøllegaard«, Errindlev.
Jette Hanne Pedersen, Barup, Stubbekøbing.
Jytte Pedersen, Skerne, Nr. Alslev.
Karin Friborg Pedersen, Krenkerup, Sakskøbing.
Laila Marie Pedersen, Gormsvej 10, Nakskov.
Bitten Rasmussen, Vaalse, Nr. Alslev.
Grethe Ring Rasmussen, Rodemark, Stubbekøbing.
Hanne Rasmussen, Søborg, Stubbekøbing.
Lene Rasmussen, Søborg, Stubbekøbing.
Jytte Rasmussen, Langø, Kappel.
Linda Rasmussen, Sletnæs, Harpelunde.
Anni Bonde Sørensen, Hammerloden 1, Nykøbing F.
Jette Thulin, Hammerloden 39, Nykøbing F.
Kirsten Tronier, Tjørnebygård pr. Onsevig.
Marion Rosita Veber, Bülowvej 22, København V.
Lena Winther, Østermark, Stege.

Mødeliste 1964

Månedsmøde	22. januar, kl. 19,30
Elevsammenkomst	29. januar, kl. 19,30
Landbrugsmøde	11. februar, kl. 14,00
Månedsmøde	15. marts, kl. 19,30
Elevsammenkomst	8. april, kl. 19,30
Månedsmøde	9. april, kl. 19,30
Åbningsmøde	8. juli, kl. 15,00
Sommermøde	26. juli, kl. 14,30
Elevmøde	6. september, kl. 14,30
Efterårsmøde	27. september, kl. 15,00
Afslutning	27. november, kl. 14,30
Åbningsmøde	2. december, kl. 15,00
Julemøde	16. december, kl. 19,30

Se også dagspressen, da ændringer kan blive nødvendige.

INDHOLD:

Nis Pedersen: Mit morbærtræ	3
Solvejg Bording: Prædiken i Nr. Ørslev kirke 5. maj 1963....	5
A. Th. Geertsen: Min vej til bogen	9
K. Holm Pedersen: Farvel til sommerpigerne	13
Karen Kamper: Kære gamle elever.....	16
J. P. Sørensen: West Side Story	18
K. Holm Pedersen: Årets gang.....	21
Kurt Nielsen: Landbougdommens uddannelse i faste rammer	29
K. Holm Pedersen: Nye kursustider	31
Nr. Ørslev ungdomsskoles bestyrelse	33
Viggo Nielsen: Elevforeningen	33
K. Holm Pedersen: Nekrologer	34—35
40- og 50-års jubilarer	36
Nyt fra gamle elever	37
Elevforeningens regnskab	43
Elevfortegnelse	44
Mødeliste 1934	47

Vignetterne er tegnet af maleren Th. Skeel-Ankersen.